

Cărticica

de povești



Doina Iovănel

Șpitnoanu



CORECTBooks

Doina Iovănel SPINEANU

CĂRTICICA DE POVEȘTI

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-764-6

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

URSUL, CIOARA ȘI UN MELC	1
VIZITA ÎN GRĂDINA CU LEGUME	9
MAIMUȚELE ÎNȚELEPTE	15
DIHORUL, COCORUL ȘI UN PUI DE PISICĂ.....	22

URSUL, CIOARA ȘI UN MELC

Despre Moș Martin știm, cu toții, destule, chiar dacă n-am dat nas în nas, cu el, până acum.

E ditamai ursul, care trăiește în desișul pădurii, unde și-a făcut un bârlog adânc și călduros, după un tufiș de afine (fructele dulci-acrișoare, care-i plac lui foarte mult). Deasupra tufișului, crește un stejar mare și tare bătrân, iar lângă rădăcinile sale clipește un izvoarăș limpede; așa că Moș Martin are de toate, mereu, chiar în... poarta casei, cum s-ar zice.

Nici nu muncește prea mult, ca să-și umple burtica rotunjoară, fiindcă fructișoare coapte găsește pretutindeni, în „raiul” cel verde: fragi, mure, zmeură și, desigur, afinele de lângă bârlogul lui. A, da, așa e, bine că mi-ați adus aminte: mai mănâncă și miere, pe care i-o dau albinele darnice și harnice, din scorbura stejarului.

Cu toate că e o namilă păroasă, care sperie pe oricine, Moș Martin este un văicărit, pentru că toată ziua se vaită: „morrr, morrr, morrr!”, chiar dacă e sănătos-tun și nu prea ar avea de ce muri (decât dacă ar nimeri în ținta unui vânător).

Stă degeaba, mai tot timpul, și se bucură de frumusețile și bunătățile pădurii, de cum dă dezghețul, până în pragul iernii. Din clipa când primul „pu” de ger se arată printre copaci, Moș Martin se ascunde în bârlogul călduț, unde își sughe labele, de parcă ar fi unse cu miere. Cică... hibernează! Adică doarme și sforăie, de se cutremură pământul... Doamne, Doamne, cum o putea dormi atâtea zile în șir, fără să deschidă un ochișor, măcar? Adică el trece prin iarnă, fără să vadă și să simtă iarna! De aceea, nici nu știe cum arată zăpada! Da, da, chiar dacă nu vă vine să credeți, așa e: Moș Martin nu știe cum este un fulg de nea! A auzit, de la alte animăluțe, câte ceva despre iarnă, dar poveștile... sunt numai povești, și atât.

Ar fi vrut să vadă (sau, mai bine zis, să simtă pe pielea lui) măcar o dată, cum e să te bați cu bulgări de zăpadă; a auzit, despre asta, de la un iepuraș tare poznaș și jucăuș, ce devenise campionul pădurii, la joacă și la „bulgăreală”.

Să vă spun cum arată Moș Martinul nostru, chiar dacă l-ați văzut și voi, pe undeva.

E un grăsan învelit cu blană maronie, cu labe uriașe și cu o codiță cât a iepurașului poznaș. De ce are o coadă așa mititică, dacă el este „cât toate zilele”? Ehe, citiți voi altă poveste, și o să vedeți ce i s-a întâmplat lui Martinică, atunci când l-a păcălit vulpea cea hoată! Așa e, văd că unii ați și citit povestea cu pricina: i-au mâncat peștii frumusețe de coadă, fiindcă și-a vârât-o în baltă, și l-a prins înghețul... Ha, ha, ha, ce ursuleț prostănac! Să creadă el că se poate pescui cu coada!

Acum, să-l lăsăm un pic pe Moș Martin să-și mai sughe labele păroase, și să vorbim despre altă vietate, ce se pripășise în pădurea cea deasă.

Mai precis, despre o cioară... cam chioară! Ba aș zice că era chioară bine, dacă așa îi rămăsese și numele: Cioara Chioara – un nume tare urât, ce-i stătea, cumva,... În gât. Dar nu avea ce face,

fiindcă nimeni nu-i mai spunea altfel.

Așadar, Cioara Chioara, care-și pierduse un ochi, într-o încăierare cu altă surată aprigă, locuia în pădure, chiar foarte aproape de Moș Martin, și anume pe o creangă de-a bătrânului stejar, între rădăcinile căruia își săpase el bârlogul.

Doamna cioară se mutase de curând acolo, adică la sfârșitul acelei toamne, așa încât nu apucase să-l cunoască, încă, pe Moș Martin, care intrase deja în hibernare. Se credea stăpâna locului și croncănea toată ziua, ca o cicălitoare ce era. “Cra, era, era... Ce mândră sunt, pe creanga mea! Cra, cra, cra... sunt cineva, sunt cineva!” – altceva nu mai știa să spună, cât era ziuica de lungă; ba mai croncănea și în somn, când o deranja o bufniță, aflată în stejarul vecin.

Ei, vă spun eu, chiar dacă era chioară, se credea foarte frumoasă, așa că era și fandosită tare. “Cra, cra, ce bine îmi vine costumul ăsta, din pene negre... Și ce subțirică sunt! Și ce cioc mare și ascuțit am! Aș putea să sparg cu el orice geam... Ba, nu, că am mai spart unul, și n-a fost deloc bine!

Vai, dar ce vioi e ochișorul care mi-a rămas! Ce-ar fi să-mi prind o florică roșie, de merișor, în vârful capului? O, atunci aș fi prea frumoasă și le-ar fi necaz tuturor păsărilor, pe mine!... Ce mai încoace și-ncolo, sunt o zburătoare drăguță, cum nu mai vezi pe altă crenguță!» – își zise mulțumită, în gând, privindu-se, cu singurul ochi, în izvorul limpede.

“Măi, măi să fie! Ce mândră sunt! Dar... dacă mi-aș pune și o pălărie, dintr-o păpădie?...” – tot se socotea ea, nemaisăturându-se să se privească cu drag, în oglinda apei. Acum era iarnă, însă izvorul nu înghețase, fiindcă el este “apă vie”, cum spuneau animalele pădurii.

Se prinsese, totuși, peste oglinda lui, o pojghiță subțire, de gheață, dar ciocul ascuțit al ciorii o spărsese îndată, eliberând apa curată, din strânsoarea înghețului.

— Vai, ce bună ești cioaro, că ai spart gheața, așa că putem bea iarăși apă! – spuneau vietățile pădurii, care veneau să se adape acolo.

Dar Cioara Chioara le râdea în nas, a batjocură:

— Sunteți niște prostănaci! Eu am spart gheața, nu pentru voi, ci pentru mine, ca să mă văd, mai bine, cum arăt.

Ceilalți însă tot erau mulțumiți că au izvorul, fără “pod de gheață”, și plecau de acolo, zâmbind pe ascuns.

“Săraca de ea! Ce-o vrea să vadă în oglinda apei? Măcar de-ar avea amândoi ochii, ca noi toți... Dar e mai bine să se creadă frumoasă, pentru că așa o să avem și noi apă, oricând”.

S-o lăsăm acum pe cioară, stând cu ochișorul vioi ațintit în izvorul binefăcător, și să ne uităm puțin mai încolo, către tufișul de afine, unde se aud ierburile fâșâind, din când în când. Cine o fi, oare? Cine credeți că se uită la noi, cu doi ochișori cocoțați în vârful cornițelor moi? Aha, văd că știți: e domnul melc Codobelb, un fel de mare înțelept al pădurii. De ce îl Cheamă “Codobelb”, și nu “Codobelc”, cum știm că se numește orice melc?

Așa a vrut domnia sa, pentru că doar așa se deosebea de ceilalți melci, din pădure, nu la fel de înțelepți, ca și el. Cum era și cel mai bătrân, nu numai cel mai înțelept dintre toți, fusese numit „judecătorul pădurii”, cel care făcea dreptate, între jivinele de pe acolo; mai era și poet, uneori, așa că-și făcuse o poezioară, pe care trebuia s-o învețe toți cei care veneau la judecată: „Eu sunt melcul Codobelb/ Și-o să-mi pun, pe capul spelb,/ O tichie de mătase,/ Ca să am gânduri istețe/ Și să spun vorbe frumoase,/ Celor care-mi dau binețe”... Vedeți, voi copii? Poetul, tot poet, rămâne, chiar dacă are treburi grele și foarte însemnate și împarte dreptate, în toată pădurea! Desigur, era cu totul spelb, fiindcă nu avea, pe nicăieri, vreo pană, vreun firișor de păr, vreun fulg măcar, ori vreo urmă de blană; era golaș, lucios și tare alunecos, „din cap până-n picioare” cum s-ar spune... (asta, doar dacă ar fi avut picioare, printr-o minune!).

Așa cum v-am mai zis, melcul își ducea traiul chiar prin hățișul tufișului cu afine. „Își ducea traiul” nu este doar o vorbă la întâmplare, fiindcă melcul nostru adunase o droaie de ani, în „cârca” vieții; era atât de bătrân, încât povara anilor era mai grea, chiar decât căsuța pe care o ducea în spinare, de când se știa. Bătrân, înțelept, poet și judecător al pădurii! Ați mai văzut vreun melc atât de însemnat, ca acesta? Eu nu, deși am văzut destui, mai ales după o ploaie ușoară, de vară. Dar cum să fii judecător și poet, și să n-ai măcar un caiet pe care să-ți scrii miile de gânduri, în rânduri ordonate? Da, da, și creion... și creion ar trebui să ai, desigur! Păi da, și melcul nostru le avea pe toate: în loc de caiet, un petec de hârtie, pe care îl adusese vântul chiar în hățișul lui iar, în loc de creion, un fir de iarbă, pe care îl muia într-o afină-călimară. Uneori, când îi era foame, mai și gusta din ea; și, dacă nu era atent, o mânca pe toată... ha, ha, ha! Nu v-ar plăcea să aveți și voi creioane dulci și să gustați câte puțin, din ele, atunci când vă scrieți temele?

Prin urmare, cum să nu fie melcul Codobelb, cel spelb, foarte important pentru pădurea în care trăia? Cine se mai putea lăuda, în locul acela, că are creion, călimară și hârtie... și că știe să scrie?! Da, da, și să împartă și dreptatea, în stânga, și-n dreapta, exact atâta, câtă trebuia! Așa că asculta, de el, oricine, de la vietățile mici, mici, cât farâmiturile, până la animalele mari și feroase, de care s-ar fi temut oricine. Ei, bine, spelbul Codobelb nu se temea de nimeni, fiindcă îl respecta toată suflarea pădurii. Ba da, se temea totuși de cineva: auzise el că mai este câte un copil rău, care strivește melcii nevinovați și neajutorați, care nu fac rău nimănui, niciodată. De aceea se cam ferea și stătea ascuns în hățișul lui, când veneau copiii în excursie, pe acolo.

Dar, printre voi, nu e niciun copil rău, care strivește melci, nu-i așa? Eram sigură de asta, fiindcă eu scriu povești doar pentru copiii cuminți, pentru cei care s-au cumințit, după ce i-a muștruluit cineva mai mare, dar și pentru cei care vor, cu adevărat, să se cumințească! Și, fiindcă am hotărât că avem, în jur, doar copii cuminți, vă dau voie să citiți, mai departe, ce am scris în carte, despre eroii mei: ursul, cioara și... un melc!

Într-o bună zi, Moș Martin se hotărî să afle, neapărat, cum este iarna... adică să o vadă cu

ochișorii lui. Așa că își spuse hotărât: “De data asta, o să intru mai târziu în hibernare... Adică, o să adorm mai greu. Sau... nu! Mai bine dorm puțin, la începutul iernii, apoi mă trezesc mai devreme și prind iarna, chiar pe picior de plecare... ha, ha, ha, ce șmecher sunt! Și, poate, mai am timp să mă bat și cu bulgărași de zăpadă; și voi face și câțiva omuleți, din nămeți albi și reci... Ce ziceți? Oi fi în stare?” – întrebă el albinuțele, care se culcaseră deja, în cuibarul lor, din scorbură, așa că nu-i răspunseră la întrebare. Și ele dormeau toată iarna, într-o amortire îndelungă, dar nu prea aveau chef, la fel ca ursulache, să vadă cum e gerul și promoroaca.

“Păi, da, ție îți convine, că ai cojoaca tare groasă, în spinare...” – bolborosi o albinuță, care nu adormise de tot. ,

Zis și făcut! Moș Martin își vârî o labă, în bot, și începu să sugă, exact ca un prunc cuminte, adormind pe dată. “O să mă trezesc exact peste o lună – își zise el, visând deja. Și o să ies în nea, să mă joc... Iu-huuu!” – încercă el să chiuie în vis, dar nu prea reuși.

În schimb, de dormit, dormi cum nu se poate mai bine, vreo lună și ceva. Îl trezi un guzgan pe care-l rugase să-l piște de ureche, mai spre miezul iernii.

— Ah, ce-i? Ce e? Cine mă trezește tocmai acum? Aha, un suflet bun, care ține la mine? Oh, oh, uitasem ce te-am rugat, guzganule! Mulțumesc că m-ai sculat din somn! Deh, să mă duc acum afară. Deși... parcă aș mai picoti un pic...

Ursul nu se prea îndura să plece din culcușul cald și moale, așa că scoase doar vârful nasului, către gerul iernii, și privi numai cu un ochi, și acela pe jumătate deschis.

— Uah! Ups! – scoase el două exclamații de spaimă, uimire și nu se mai știe de ce... a, da, și de năucire adâncă.

Chiar în fața bârlogului său, stătea Cioara Chioara, cu aripile desfăcute larg, țopăind delicat. Făcea sport, dar nu știa că cineva o privea năuc. Ursulache se trase iute înapoi, punându-și mâna la bot, încercând să-și înăbușe exclamațiile de dezamăgire și spaimă. Nu-i venea să-și creadă ochilor, ce văzuse:

— Vai, ce urâtă e iarna asta! Neagră-tuci, cu clonț lung, gheare și doar cu un ochi! Phiii, să nu-mi fie de deochi, dar eu sunt tare frumos, pe lângă ea! De ce s-or bucura, oare, iepurașii, atât de tare, când vine iarna și pot să se joace, pe satureate? Într-o întunecime plină de... pene, nu știu cui i-ar plăcea să se joace! Doamne, mie mi se pare foarte urâtă iarna asta, și pace! Ba chiar mi se pare că seamănă cu o cioară... Mă întorc la loc, în bârlogul meu, să mai dorm iară, un piculeț, fiindcă nu-mi place de doamna iarnă, deloc, deloc!” – mormăi el morocănos, hotărând că somnul lung era cel mai bun lucru, pe timp de iarnă, și se culcă la loc!

— O să mă trezesc la primăvară, să mă joc prin iarba mătăsoasă, sub soarele fierbinte! Asta o să-mi fie învățătură de minte, că am vrut să fac altfel, decât ceilalți urși... Dar mi-a ajuns! O să stau ascuns, până m-o da căldura, pe ușă, afară... Pa, pa, prieteni buni! Ne vedem peste vreo două luni! –

mai rosti el, deși nu-l auzea decât Cioara cea Chioară, care se hlizea prosteste:

— Ia uite! Moș Martin cred că vorbește în somn. Am înțeles că aici e bârlogul lui. Mi-a spus guzganul, care-i este ceasornic, fiindcă nu prea are somn, de când a îmbătrânit. Gata și cu sportul de dimineață! Acum o să mă spăl pe față, la izvor, o să ciugulesc câte ceva, de pe sub scoarța copacilor ori de sub zăpadă... Apoi, mă urc în vârful stejarului și cânt, să mă audă și să mă vadă toate vietățile pădurii. Să știe că nu mai este nimeni, ca mine! Doar eu, Cioara Chioara, sunt stăpână aici, și fac ce vreau, și-mi merge, mereu, bine!

Ehei, cam asta credea domnia sa, însă nu era deloc așa! Și vom vedea imediat ce s-a mai întâmplat și cum a dat de belea...

Vreți să facem, împreună, o poezioară despre primăvară? Hai, curaj, că vă ajut eu!

Iată, vine primăvara,/ Se sfârșește hibernarea,/ Ursulache se trezește,/ Iar Cioara o... feștește!/
De ce? Veți vedea îndată,/ De citiți povestea toată!/ Soarele e sus, deja,/ Uite-te, și dumneata,/ Ce frumos e-n jur, acum,/ Fluturi, gâze, flori – duium!/ Ursul iese din bârlog,/ Dar se simte cam olog,/ De atâta stat în pat.../ „Ia să văd ce e pe-afară,/ Ce s-o mai fi întâmplat,/ Cu pădurea, bunăoară,/ Și cu prietenii mei, dragi.../ O fi dat frunza la fagi?/ Dar la afine și fragi?”

Cam astea erau gândurile lui Ursulache, amestecate cu câteva vise leneșe și cu muuultă, multă foame! Într-adevăr, soarele era, deja, sus, sus de tot, pe „vârful” cerului senin; zăpada se topise de câteva zile și, numai pe alocuri, mai rămăseseră petece albe, care se împuținau, văzând cu ochii.

Căldura făcea să plesnească pielița de lemn a ramurilor, iar mugurașii își ițeau căpșoarele firave, către lumină. În cele din urmă, Moș Martin se trezi de-a binelea, clipi alene, din gene, se întinse de-i trosniră oasele și mormăii, printre căscaturi lungi:

— Ce somn bun am mai dormit! Bine c-am văzut cât e de urâtă iarna. Oh, sau poate oi fi visat...?! Lasă, că mai încerc s-o văd la anu’... Și la mulți ani... hi, hi, hi! – râse Moș Martinică. Sunt mort de foame, așa că o să ies afară iute, să caut niscai muguri și mlădițe verzi...

Se mișcă cam greu, spre ieșirea din bârlog, fiindcă-i înțepeniseră toate oasele, în somnul cel îndelungat. Nu scoase bine nasul afară, că sări îndată speriat, înapoi în culcuș.

— Doamne, iartă-mă! Da’ iarna cea neagră și urâtă n-a mai plecat? Sau eu nu m-am trezit bine... și încă visez?! – se frecă el la ochi.

Ați priceput, cred eu, că pricina era pârdaľnica de Cioara Chioara, ce se nimerise tot la ușa bârlogului. Ghinion, ce să zic, pentru bietul urs, care era tare supărat acum!

“N-am mâncat nimic, de atâta vreme, morrr, morrr de foame, iar iarna asta urâtă nu se dă dusă... Lasă, c-o s-o înfrunt eu, cu vitejie, și-o să-mi caut ceva de mâncare!” – hotărî el, ieșind repede din bârlog.

Văzând namila care apăru deodată în fața ei, cioara, deși știa că acolo e bârlogul ursului, se sperie foarte rău și fâlfbâi, croncănind ascuțit, încercând să-și ia zborul; dar nimeri în hățișul tufișului,

înfrunzit pe jumătate.

— M-a prins! Namila cea rea m-a prins! Ajutor! Săriți, copii ai pădurii, să mă salvați! – țipă ea, ca din gură de șarpe, zbatându-și aripile prinse între crengi și crenguțe.

— Ia uitați-vă, fraților, a plecat iarna! Adică... a zburat! Adică... asta parcă n-ar fi iarna! Dar ce e? Și iarna unde e? Și cum e? Iar... „asta” ce caută aici, lângă bârlogul meu? – se întreba ursul, năucit de-a binelea, văzând în tufiș doar o zbatere de aripi negre și tare disperate.

— Nu vezi, prostuțule, că e o cioară speriată de tine? – murmură, cu glas de cântec, izvorul. V-ați speriat unul de altul... ha, ha, ha!

— Oh, nu-i decât o cioară? Doamne, ce prost sunt, să mă sperii eu de o cioară... Ba chiar să cred că asta e iarna. Sunt demn de răs, cu adevărat!

— Mi-am prins o aripă! Mi-am prins o aripă-n hățiș! – țipa cioara, mai departe. Mi-am prins și un picior! Aoleu, salvați-mă, că o să mor... și-o să rămân și oloagă! Nu-i destul că sunt chioară? Ursule nătâng, pune mâna și scapă-mă din hățiș! – strigă ea, la namila care o speriasse așa de rău.

Moș Martin dădu hățișurile la o parte, o apucă pe cioară de o aripă și, trăgând cu nădejde, o scoase dintre crenguțele încurcate. Nu văzu însă că un picior îi era prins ca într-un laț, între lăstarii abia înmuguriți, așa că... Ați înțeles: necaz mare, pentru biata cioară, care se trezi și șchioapă, nu numai chioară!

— Vai, ce mă fac, ce mă fac! – țipa cioara disperată, abia sprijinindu-se într-un picior. Urs stângaci, te dau în judecată! Unde este domnul judecător al pădurii? Unde este domnul judecător al pădurii? – continua ea să strige, în timp ce Moș Martin se uita înjur, aiurit de atâta văicărit.

Cum e lesne de înțeles, îndată apărui el, melcul Codobelb, marele judecător al pădurii. Ursul nu dădu niciun pas înapoi, din fața arțăgoasei ciori, care țipa cât doi. Știa el că adevărul va ieși la lumină și se va face dreptate, până la urmă.

În timp ce biata cioară încă mai striga de durere și supărare, domnul melc urca agale pe o tulpină, ca să fie zărit de toată lumea.

— Cine are nevoie de mine și mă cheamă cu atâta năduf? Credeți că eu stau degeaba, toată ziulica? Din zori, până seara, mă târăsc... Uff, cum să nu obolesc de atâta urcuș? Și mai trebuie să car, în căsuța asta grea, hârtia, condeiul și călimara mea! – se văită melcul.

Îi privi pe cei doi împrecinați și întrebă apoi, tacticos:

— Ei, spuneți care-i supărarea? Dar să vorbiți frumos și pe rând, pentru că altfel nu vă fac nicio dreptate!

— Încep eu, mai întâi, domnule judecător, că eu sunt cea vătămată! – sări cioara într-un picior, tare supărată. Din cauza lui, a ursului nătâng, mi s-au rupt bunătate de pene! Ba chiar și piciorul ăsta beteag, nu mă mai ține... Văleu, văleu, când o să mă fac bine, să pot zbura iarăși, în vârful stejarului? – se văicărea Cioara Chioara.

— Domnule judecător, cioara asta e tare proastă... ba e și rea, pe deasupra! Tot ea a strigat după ajutor și m-a rugat s-o scot din tufiș, și tot ea se vaită acum. Eu am tras-o destul de ușor, dar... ce să zic, i s-a rupt un picior și câteva pene. Era mai bine dacă o lăsam în hățiș? Ce era să fac? Să n-o scap..., sau s-o trag încet,... pe furie? – zâmbi ursul, facându-i cu ochiul melcului.

— Namilă nesimțitoare, n-ai habar de durerea și de soarta mea! – țipă cioara, și mai tare. Dacă ai fi avut puțină milă, n-ai fi tras de mine ca de o...

cârpă fără folos! M-ai fi scos ușurel și frumos, fără să-mi smulgi nicio pană, măcar... Nu-i așa, domnule judecător?

— Oh, ce glas ascuțit ai! Mi-ai spart timpanele, zău! Acum te întreb și eu: ce-ai căutat în tufișul meu de afine, să dai de rău? Așa îți trebuie, băgăreațo!

— Vai de mine, urs aiurit, fără minte! Păi n-ai văzut că m-am speriat chiar de tine, când ai ieșit din bârlog?

— Eh, atunci suntem chit! Sau, mă rog, pe aproape... ha, ha, ha! – nu-și mai ascunse el râsul. Doar și eu m-am speriat de tine, astă iarnă și, pentru asta, nu te-am dat în judecată. Trebuia să stai, musai, în ușa bârlogului meu, să cred că ești... iarna, și să nu mai ies afară! Ai primit, ce-ai meritat!

— Vorbești cu păcat, ursule dragă! – intră în vorbă melcul, care tot însemna, pe hârtie, câte ceva.

— Aha, aha! Vezi, domnule judecător, cât de rău și nedrept este ursul? – căpătă cioara curaj. Și de când e ăsta tufișul tău? Poate, tot așa de bine, să fie și-al meu!

— Stai așa, stai puținel, cioaro dragă! – își târăgână melcul vorbele. Tufișul ăsta poate să fie și al meu, fiindcă eu mă târăsc, cât e ziuca de lungă, pe tulpinile lui. Aici îmi cresc și puișorii melcișori, aici trăiesc de o viață întreagă. Deci, aș putea să vă spun, verde în față, că e și-al meu!

— Hopa! – sări cioara, de data asta înspre el, gata să-i spargă căsuța. De când împărți tu dreptate, cu atâta zel, încât îți faci, până la urmă, și ție, parte? Aici era vorba doar de noi, de urs și de mine, dacă citești mai bine în cartel!

— Da, da, aici sunt de părerea dumneaiei, cioara! De aia ai venit să ne faci dreptate? Ca să ne iei tufișul de afine? Păi, atunci, ne descurcăm singuri, mai bine, să știi! Domnule melc Codobelb, poți să te duci să scrii poezii! – zise hotărât ursul.

— Da, da, să, scrii poezii, că te-ai pricepe mai bine la asta! – uită cioara de buna cuviință. Și ce dacă, din toată pădurea, doar tu ai hârtie, condei și călimară? Aș putea, oricând, să ți le înhaț, în gheare ori în cioc, și să le duc în vârful stejarului, unde nu vei urca vreodată. Iar, fără ele, cine ar mai ține seama, de tine?

Melcul Codobelb nu mai zise nimic, căzu pe gânduri, mai scrise câteva rânduri și, apoi, rosti rar și apăsător:

— Domnule urs și doamnă cioară, ar fi chiar păcat să ne certăm acum, prima oară, pentru

un tufiș de afine! Sunt în pădure câte vrei, destule pentru toți trei; trebuie doar să le căutăm bine. Eu zic că pacea e mai bună ca toate! – zâmbi el împăciuitor, cu bunătate, către ceilalți. Aveți amândoi dreptate, în felul vostru, firește; iar eu, un piculeț... mai multă, fiindcă sunt judecător, dar și mai bătrân decât voi. Tu, Moș Martin, ar trebui să fii puțin mai... delicat, când umbli cu o pasăre foarte simțitoare, cum e doamna din fața mea, și a ta! Iar tu, Cioară Chioară, – se întoarse spre ea – să fii un pic mai blândă, mai tăcută și mai puțin încrezută! Cât despre picior, o să-ți vindece, îndată, domnul doctor bursuc; iar penele, o să-ți crească ele, la loc, poate și mai frumoase!...

— ...Dacă ai noroc! Și dacă nu te mai apuc eu, de vreo aripă, săltăreaț! – mormăi ursul înveselit de-a binelea.

Melcul Codobelb le dădu binețe și vru să plece cătinel, spre alți împlicinați, ducând dreptatea în căsuța sa; dar își aduse aminte de ceva, și se întoarse, o clipă, din drum:

— Am uitat să vă spun... adică... să vă rog ceva: dacă vreți, la vară, să-mi lăsați și mie doar vreo trei afine, să le fac dulceață melculeșilor mei!

Astfel, se făcu dreptate, cum se cuvine, și supărarea fu uitată, pe dată. Ursul, cioara și melcul, rămaseră prieteni, din ziua aceea; nu se mai sfădiră vreodată, pentru nimic, iar pădurea le dăruie afine tot mai multe, ca să se sature toți.

Moș Martin visă la iarnă, și de aici înainte; cioara împrumută câteva pene de la o privighetoare, crezând că, așa, va cânta și ea mai frumos; iar melcul învăță să scrie foarte multe cuvinte, împărțind dreptate-n pădure, cu rost și folos.

Și, desigur, toți trei erau cei mai mândri, din toată pădurea, că i-am luat la mine... În carte!

VIZITA ÎN GRĂDINA CU LEGUME

Vreți să facem o vizită în grădina cu legume? Eu o să mă duc și singură, dacă nu vreți să mă însoțiți; pentru că nici nu vă închipuiți cât de bine m-am distrat, când am fost ultima oară, acolo. De ce m-am distrat așa grozav, vă spun ceva mai încolo. Acum vreau să vă descriu, în câteva rânduri, grădina din povestea mea.

E o grădină mare, împrejmuită de garduri înalte, pe care s-a cocoțat iedera și vița de vie. Are straturi frumos dichisite, potecuțe cosite, pământul reavăn și afânat, în care se lăfăie, ca pe niște canapele de catifea, doamnele legume, îmbrăcate în pijama... (ei, acum am glumit, știți și voi asta!).

Dar, uneori, când le privesc doar cu... gândul, mi se pare că sunt înveșmântate în tot felul de straie ciudate. E un joc tare hazliu, pe care aș vrea să-l învățați cu toții: jocul „de-a v-ați ascunselea” cu imaginația ta. Cum se joacă? Uite-așa: închizi ochii, te ascunzi în gândurile frumoase, și poți să-ți închipui orice!

Ehe, dar să nu credeți că grădin despre care vă povestesc, este o grădină oarecare! O, nu! Ea este o grădină cu legume vorbitoare. Da, da, chiar așa, ați auzit bine: vor-bi-toa-re. Unele sunt chiar... vorbărețe tare, din fire; ba aș zice că-s prea vorbărețe, ca ceapa, de pildă, care și-a amețit toți vecinii, cu vorbăria ei (nu era destul că-i „înlăcrimase”, cu vorbele sale, usturătoare).

Uite că voiam să vă povestesc, mai întâi, ceva despre varză, însă ceapa, băgăreață cum e, mi-a ieșit, prima, în față. Nu face nimic. Și ceapa are un rol foarte important, în viața grădinii (ca și în ciorba noastră).

Cu fustițele ei subțirele și portocalii, lipite de trup, se credea tare frumoasă; dar, mai ales, era mândră de istețimea sa, pe care nu i-o întrecea nimeni.

Tocmai fiindcă se credea așa de deșteaptă, trâncănea mereu, amețindu-i, toată ziua, pe ceilalți vecini, cu “vorbele de duh”, ale domniei sale (de fapt, erau bârfe de două parale, despre toată lumea cea verde, din jur). Și acum, de pildă, dădea din gură, fără măsură, pentru că gura ei nu obosea niciodată.

“Uh, m-am săturat de atâta vorbă și mi-e dor de liniște! Vă jur c-o să mă mut pe alt răzor, lângă altă surată!” – oftă usturoiul, care stătea “strat în strat”, cum s-ar spune, cu ceapa.

Nici măcar sapa, care plivea buruienile, n-o putea opri pe vorbăreață. Toate legumele stăteau speriate, până se termina plivitul, dar cepei istețe nu-i lua nimeni... “piuitul”. “Eh, o să mă tem eu, acum, de-o biată sapă! Atâta i-ar trebui, să se atingă de o singură fustiță de-a mea, măcar! Pentru că eu sunt ceapa cea rea!” – recunoștea ea, cu un zâmbet strâmb.

Mereu era nemulțumită cum e îngrijită de stăpânii grădinii, care se străduiau să-i țină stratul foarte curat. O, și așa de repede îi sărea țandăra, de nu-ți venea să crezi! S-ar fi luat la harță, din te miri ce.

— Vezi? De aia nu te invită nimeni în vizită, ori la plimbare. Se teme oricine de tine... Și nu ești bună decât în mâncare – îndrăznea usturoiul s-o împungă iar (avea curaj, fiindcă erau veri primari).

Într-o zi însă se întâmplă o minune: ceapa fu chemată în vizită de varza cea creată, chiar dacă nu erau cele mai bune prietene. Nu se știe de ce, dar varza, vestită pentru blândețea sa, o invită la ea pe ceapa cea vorbăreață (și certăreață!) și pe ardeiul gras.

De fapt, i se spunea „ardeiul foarte gras”, fiindcă era cel mai rotofei ardei din grădină; dar era mereu vesel, așa încât îl iubeau toți vecinii lui, și vecinii vecinilor, și... În sfârșit, îl îndrăgea toată grădina. Părea foarte mândru de veșmintele colorate frumos, în galben-verzui ori în roșu aprins, pe care le schimba după chef; chiar în vârful capului chel și lucios, avea o codiță scurtă și o frunzișoară, despre care spunea adesea: „Asta-i pălăria mea de vară, și n-aș pleca de-acasă, fără ea, orice s-ar întâmpla! Vedeți voi?! Mă apără de soare, dar și de ploii... iar, pe deasupra, mă face să par mai înalt și mai... subțirel!” – încheia el, cu un zâmbet blajin și prietenos.

Era tare bun la suflet și, de aceea, se împăca bine, aproape cu toată lumea. Cine-i făcea șicane mereu și-l mai supăra? Chiar o rudă de-a sa, vărul său, ardeiul cel slab, iute și rău. Ardeiul gras îl ierta totdeauna, fiindcă celălalt râdea, în gura mare, de... grăsimea sa.

— Și ce dacă sunt gras? – răspundea el. Îmi place să mănânc mult și bine, dar nu mănânc din farfuria ta! Nu vezi că toată lumea mă place așa? Dar tu? Câți te mănâncă pe tine? Aș putea să-i număr pe degete, dar nu se cuvine!

— Hi, hi, hi! – râdea ardeiul cel iute. Nu ești gras... Ești foarte, foarte gras! Du-te și urcă-te pe cântar, c-o să se rupă cu tine!

— Aici greșești, să știi! Oi fi eu gras, pe dinafară, dar miezul, adică sufletelul, îl am ușor ca un fulg, fiindcă sunt bun din fire. Însă iuțea ta, nu are lecuire... chiar dacă unora le place să te pună în ciorbă. Dacă ai fi bine crescut, ar trebui să taci sau să te-ndulcești la vorbă și să nu te mai legi de mine, vărul tău, mai mare! Gândește-te că poate o să ajungem, amândoi, în aceeași mâncare!

Îi părea rău de câte ori se certa cu ardeiul iute, fiindcă ar fi vrut să se înțeleagă bine, „ca frații”, așa cum se înțelegea cu celelalte legume, care îl iubeau și-l respectau. Și-l chemau pe la ele, de nenumărate ori. Uite, chiar azi-dimineață, în zori, îl invitase doamna varză, să vină la ea, în vizită.

Și varza creată era foarte semeață și cam plină de ea, pentru că avea cele mai bogate veșminte, din toată grădina: fuste multe, multe și crețe, îngrămădite unele peste altele, până la miezul tare și alb-gălbui, ca o lună ascunsă de nori verzui.

Un păstârnac, foarte talentat din născare, se înamorase de ea, și-i scria cuvinte alese, ca unei prințese. Într-o dimineață caldă, se întinsese varza noastră la soare, iar păstârnacul cu pricina își înălțase, tocmai atunci, chica de verdeață, peste toată grădina; și-și zărise... vecina, așa cum era – proaspătă, verde și foarte zâmbitoare.

Și, cum v-am spus, pe loc o îndrăgise tare. De atunci, îi tot scria zeci, și zeci, de scrisorele și-i

trimita, peste straturi, „bezele”. Ba chiar îi făcuse și o poezie, ca să știe toate legumele că el, și nu altul, îi dăruise inima, pentru totdeauna. Vedeți? Chiar și în inimioara verde, a plănuțelor, poate să tresară struna cea mai simțitoare, a iubirii!

Varza era fericită, fiindcă se știa iubită de păstârnacul cavalier, ce părea foarte, foarte subțirel, pe lângă ea; și ou avea nici veșmântul prea de soi, ci doar o pălărie din câteva foi verzui. Amândoi formau o pereche cum nu se putea mai hazlie. Dar cui i-ar fi părut că nu se potriveau deloc, dacă ei se iubeau cu atâta foc?!

De fapt, ea se înțelegea de minune cu toată grădina, pentru că era cea mai blândă și mai zâmbitoare legumă; și mereu avea pe cineva în vizită, invitat ori neinvitat.

Acum, după cum am aflat, îi aștepta pe ceapă și pe ardei, să intre pe... răzorul ei, la o dulceață și o cafea (și, de bună seamă, la o tacla).

Chiar de dimineață, varza creață își facu ordine pe răzorul său, ca să-și primească oaspeții, așa cum se cuvine. După ce nu mai văzu nicio buruiănă, cât de mică, în jur, doamna varză se apucă să pregătească bunătăți, pentru gustul fiecăruia: poale-n brâu, arome cu busuioc, (pentru ardeiul cel foarte gras, care încerca să slăbească), și plăcintă cu cireșe amare, pentru doamna ceapă (că iuțeala și amăreala mergeau „mână-n mână”, după cum credea domnia sa).

Adună, în câteva cupe de clopoței, rouă proaspătă, în care aruncă niște petale de trandafir, ca să-i dea aromă, și un strop de miere, s-o îndulcească. Se putea lăuda acum că avea cel mai grozav sirop, din toată grădina.

După ce termină treaba, își răcori fața într-o cupă de crin, își aranjă fustele crețe, pe care o rază de soare le poleise puțin, și... Ei, da, și se așeză în capul răzorului, să-și aștepte oaspeții.

Dar, cum clipele treceau cam târâgănat (soarele fiind parcă mai leneș înspre amiază) și, cum, până la venirea oaspeților, mai era destulă vreme, varza, obosită tare, adormi... cât ai clipi. N-o deranja deloc nici măcar fluturașul alb, care-i poposi pe creștet, fâțându-și fără grijă aripioarele, de parcă ar fi fost în... ograda sa. Trecu pe acolo și o albinuță, care o ciupi de nas și râse de ea, cu obrăznicie: “De ce s-o prăji varza asta în soare? N-o putea dormi, și ea, la răcoare?”

În cele din urmă, când mai era puțin și varza ar fi luat foc, un glas o trezi, deodată.

— Hei, surată, ne inviți la tine, iar tu dormi la soare, fără grijă? – o înghionti ceapa, cam supărată.

— Las-o, n-o lua așa de tare, că o sperii, săraca! – își dovedi bunătatea ardeiul gras.

Biata varză ar fi sărit în sus, dacă ar fi putut; dar era așa de rotofeie și învăluită în atâtea fustițe crețe, încât nu fu în stare decât să caște ochii mari, mari, uluită tare și să-și ceară iertare:

— Dragii mei, am muncit mult pentru voi, iar când m-am așezat aici, să vă aștept, am adormit! Eram tare obosită, să vă spun drept! Dar acum, fiindcă m-am odihnit puțin, vă urez „bine-ați venit!” Haideți, intrați, intrați la mine în casă! – se dovedi ea a fi o gazdă primitoare.

Îi pofti să se așeze la masă și-i servi, pe fiecare, cu prăjiturică lui preferată și, desigur, foarte gustoasă.

— Vai, ce bine știi să gătești, vecină varză creață! – o laudă ardeiul gras. N-am mai mâncat o plăcintă așa de bună, până acum!

Uitase, săracul, că ținea cură de slăbire și mânca repede, pofticios cum era.

— Stai, mai ușor, că nu-ți ia nimeni farfuria de sub nas! – îl certă ceapa. N-a mai rămas în ea nici măcar o fărâmitură, pentru vreo furnică flămândă.

Ardeiul se șterse la gură, cam rușinat, lăsând jos bucățița, din care tocmai mușcase.

— Lasă-l, e păcat să-l cerți! Doar pentru el am făcut-o, anume... Și nu mi-e greu să mai fac încă una – zise varza.

— Draga mea, ești cea mai bună bucătăreasă din lume! – o laudă iarăși ardeiul, mulțumit că-i este iertată lăcomia, măcar de ea. Dar tu, ceapă dragă, ce zici despre prăjitura ta, cu cireșe?

— Hm, aș zice că e destul de bună, dacă n-ar fi prea... amară... ori prea sărată... ori prea dulce... ba nu, prea amară... Trebuie să mai mănânc, ca să înțeleg ce-i lipsește,, sau, dimpotrivă, ce are prea mult... – își arată ceapa nemulțumirea, deși înfuleca, și ea, cu mare poftă, din prăjitură.

— He, he, he! – râse ardeiul. Nu-ți place, dar nimeni nu te-ar putea opri să mai bagi o bucată în gură. Ba nu-ți place, ba îți place! Cam asta ar fi, nu?! Tu, care găsești cusur la toate, ai și mâncat, pe săturate, o tavă întregă! Varză dragă, nu asculta ce spune, că ea găsește „nod în papură”, la oricine!

— Deh, așa e ea, mai iute la limbă, decât alte legume – zâmbi varza creață, cu bunătate. Și, acum, să mai vorbim și despre altceva. Spune-ne, ceapă vorbăreață, ce se mai întâmplă, prin lume? Că tu le știi pe toate și, totdeauna, ai vești proaspete...

— Oh, da! – se fâșâi ceapa, fudulă tare, în fustițele ei subțiri. Cele auzite pe la colțuri, pe după firele de iarbă, pe după frunze, te fac mereu să te miri, cât de încrezute și limbute pot fi unele dintre noi, legumele din grădina asta. Eu aud, mereu, lucruri care mă uimesc și, uneori, mă supără cu adevărat!

— Adică îți fac în necaz, fiindcă niciuna, dintre ele, nu crede că tu ai fi cea mai grozavă de pe aici! Și poate au dreptate! – îi zise, sincer, ardeiul cel gras, care n-o iertase încă.

— Ei, aș! Și eu vă spun, „de la obraz”, să vă fie rușine, dacă asta credeți despre mine! Îmi e totuna, ce clevetește lumea, pe seama mea! – pufni ceapa, încruntată.

Apoi, după ce mai înghiți câteva îmbucături dulci, se mai lumină la față; ba chiar o umbră de zâmbet îi apărură în colțul gurii (și, la ea, asta era ceva foarte rar!). Dar se vede că avea chef de vorbă, iar veștile-poveștile îi stăteau, cu gramada, pe limbă. Așa că nu mai așteptă alt îndemn, de la gazdă, și începu iute să vorbească:

— Vai, vai, nu mă pot opri să vă spun că pătlăgica roșie și-a vopsit obrazul prea tare, încât arată ca o paparudă; usturoiul este un obraznic și un hoț și-un netot, pentru că își întinde rădăcinile

peste tot, încât a ajuns în stratul meu... Știți doar că suntem vecini, și chiar rude, dar așa ceva nu se face, și pace! Am auzit, apoi, că vânătă și-a pus niște cercei din ciulini și, de atunci, nu mai aude bine... Ha, ha, ha, cine s-ar apuca să-și pună în urechi așa ceva? Apoi... apoi, păstârnacul prostănacul, am auzit că și-a scris o scrisoare de iubire, varză creață, ba chiar o poezie! Ooo, ce prostie din partea sa, să strice o bucățică de hârtie, pentru așa ceva! Doar putea să și-o spună, și atât... Ah, cât despre mărar...! N-ați auzit ce-a făcut mărarul? S-a purtat ca măgarul, cu o tufa de pătrunjel. Cică ar fi împrumutat, de la el, o buburuză, să și-o prindă la bluză, când a ieșit la plimbare pe alt strat; apoi, nu i-a mai dat înapoi podoaba. Cică buburuza ar fi zburat spre țelină, că era mai umbroasă. Eu am crezut că e... manierat... adică, bine educat, pentru cine nu știe! Dar asemenea purtare... ce să zic, nu e deloc frumoasă, zău așa! Degeaba a stat pătrunjelul supărat, vreo săptămână; buburuza n-a mai vrut să rămână la el, după ce-a dat de răcoare adevărată. Ah, da, și uitasem, cu totul, de cartof... ha, ha, ha! Am râs până mi-au dat lacrimile, chiar și mie, care nu știu decât să... Înălăcrimez pe alții! Cică și-a pierdut un pantof, chiar în timp ce dansa cu o gogonea... ha, ha, ha! – râdea ceapa, mai să crape. Vai, dar am uitat să vă spun despre „domnul portocaliu”, morcovul nostru cel fistichiu și încrezut tare, fiindcă este foarte plăcut de toți, în mâncare! Ieri, când a mers la piață, s-a rătăcit într-o grămadă de napi murdari, și era să ajungă în troaca porcilor... ha, ha, ha! Nu știu ce s-ar fi făcut, dacă n-ar fi trecut sfecla, pe acolo, să-l vadă și să-l scoată afară; ar fi sfârșit, curând, într-un râț lacom de purcel. Vă-nchipuiți ce ocară ar fi fost pentru el! Bine că am pomenit și de sfeclă... să vă spun și despre ea ceva, de-o să vă stea mintea pe loc!

— Gata, gata, surato! Atât de mult ai vorbit, încât ne-ai amețit deja! Nu te-ai oprit nici să-ți tragi sufletul, măcar o dată! Doamne, ce gură, nesăturată de cleveteală, ai! – o opri ardeiul gras, care voia să mai zică și el ceva.

— Da, da, prea i-ai tocat pe toți, ca pentru ciorbă, supă ori tocăniță! În capul meu, e un ghiveci, acum, de nu mai știu nici cum mă cheamă! Prea ești... “pestriță, la mațe”, cum se spune, și vorbești de rău bietelegume... și îți zic, e mare păcat! Eu credeam că ne spui și ceva lucruri bune, de pe unde-ai umblat – zise varza creață, care nu mai era așa de mulțumită că o îndemnase pe ceapă, la vorbă.

Se temea că,-n curând, va intra, și ea, și ardeiul, în... „ciorbă”. Și nu se înșelă deloc, fiindcă ceapa, supărată-foc pe cealaltă, începuse să-o toace mărunț:

— Adică tu mă oprești din vorbă? Întâi mă întrebi ce mai e prin grădină, prin lume, apoi nu-ți place ce spun, fiindcă am limba prea ascuțită, prea iute? Eu nu am ce-ți face, dacă ai un obraz așa de... subțire. Te crezi tare frumoasă, și-ai încrețit fustițele astea, peste măsură, ba chiar te mândrești că și-a scris un prostănac de păstârnac, poezii! Nu mă pot opri din râs, când mă gândesc ce pereche caraghioasă ați fi! Dacă m-ai servit cu prăjitură, crezi că-mi poți pune lacăt la gură? Eu nu și-aș dori să te-ntâlnești cu mine,-n vreo ciorbă, că n-o să-ți fie prea bine! Și tu, tu... ardeiele umflat, de ce taci? Mai devreme, parcă aveai chef de vorbă! După ce că te-ai îngrășat prea mult și te-ai certat și cu vărul tău, ardeiul iute, îi ții parte unei verze crețe, doar fiindcă și-a dat plăcintă cu busuioc! Sunteți niște

prefăcuți, amândoi, și-mi pare rău că stau pe același loc, cu voi! E mare păcat c-am intrat, cu toții, în aceeași... carte! Dar așa n-am eu parte de noroc, niciodată, și nicio legumă nu-mi este prietenă, cu adevărat! – răbufni ea, cu tot năduful, întorcându-le spatele celor doi.

— Mai bine te-ai vedea pe tine, ceapă certăreață! Până azi, credeam că ești doar vorbăreață! Acum am văzut că ești tare rea și spui vrute și nevrute, despre toate legumele, care sunt surorile noastre. De-ai avea un strop de bunătate în... inima ta iute, ai mai spune și lucruri frumoase! Până la urmă, legumele astea sunt și rudele tale...

Dar tu te „împiedici“ de ele, de parcă ți-ar sta, chiar toate, în cale. Vezi? Dacă cineva a scris despre noi, ar trebui să fim mândri, să ne bucurăm, și să fim mai uniți ca oricând. Încearcă, dragă ceapă, să ai măcar un gând bun, despre cineva, și să vezi ce... dulce o să te faci! – zâmbiră, fericiți, ardeiul și varza cea creață.

— Ia uite la el, ce vorbe meșteșugite spune, cu atâta zel! Te credeam cam nătâng, dar acum văd că ai ceva minte, în capul tău chel! Dacă o să ne întâlnim, în vreo oală, toți trei, o să facem o ciorbă – minune! Uite, deja am început să zic vorbe mai bune! – zâmbi ceapa, luminându-se, deodată, la față.

Ehei, vedeți, dragii mei? Până la urmă, răutatea e-nvinsă de vorba frumoasă, dacă știm să ne „punem sufletul, pe masa întinsă”!

MAIMUȚELE ÎNȚELEPTE

Pădurea tropicală

O să vă fac o surpriză, de data asta, fiindcă vom merge, cu toții, într-o pădure tropicală. Nu știți ce este o pădure tropicală? N-ați văzut niciodată una, la televizor? Nici n-ați auzit, măcar, pe cineva, vorbind despre ea? Eh, atunci de ce să vă mai întreb dacă ați pășit, vreodată, printre arborii ei, uriași?!

Aici, am cam încurcat-o: nici eu n-am intrat în vreo pădure tropicală, până acum... De ce să vă mint? Dar am învățat la școală, despre ea, am văzut-o la televizor... și am auzit zeci de povești, întâmplare pe acolo. Însă povestea aceasta, pe care urmează s-o citiți, n-a mai auzit-o nimeni, până acum, fiindcă mi-am închipuit-o chiar eu. De fapt, cred că mi-a povestit-o, într-un vis, un trol, adică un fel de spiriduș înțelept, care trăiește la rădăcina copacilor.

Trebuie să știți că eu sunt prietenă bună cu spiridușii ăștia, ai pădurilor, pentru că iubesc arborii foarte mult. Așa am aflat și despre întâmplările din acea pădure nesfârșită, dar și despre maimuțelele înțelepte, care trăiesc acolo (ca și în multe alte locuri).

Mai întâi, să vă spun câteva cuvinte despre pădurea tropicală, ca s-o cunoașteți și voi, cât de cât. Fiindcă e o pădure foarte mare și deasă, fără seamăn pe lume, i se mai spune, adesea, și „Jungla tropicală”.

Arborii ei sunt atât de înalți, încât nici nu le vezi bine vârful coroanei; iar unii au trunchiul atât de gros, că nu-l poate cuprinde nici măcar... o horă de oameni. Ramurile arborilor se unesc și se împletesc, formând un fel de acoperiș, mereu verde, prin care razele soarelui nu mai pot pătrunde, decât foarte, foarte rar.

Ierburile și tufișurile, ce cresc printre copaci, sunt, și ele, înalte și dese, pentru că, pe acolo, nu prea pășește picior de om. Ici-colo, mai pândește câte un ochi de apă, mocirlos și viclean, care te apucă în brațele lui întunecate și te trage spre adâncuri, de cum ai pășit în el.

Ooo, și ce țânțărime se zbuguie în voie, pretutindeni! Și ce găze ciudate, și ce fluturi mari și viu colorați! Și ce păsări fermecate cântă în toți arborii! Și ce mulțime de viețuitoare ciudate, de toate soiurile, mișună de sus, până jos, în împărăția aceea verde și nepătrunsă: șerpi uriași ori mai mici, păianjeni veninoși, care te pot ucide într-o clipă, șopârle cu creastă ca de dragon, fiare nemaivăzute, ce pândesc orice urmă și... umbră chiar! E înfricoșător, nu-i așa? Dar și foarte frumos și... misterios!

Și să nu credeți că într-o pădure atât de deasă, este răcoare, așa cum ar trebui. Nuuu! Aici domnește, tot timpul, o căldură și-o umezeală, care-ți apasă răsuflarea, precum o lespede nevăzută (de parcă pământul s-a prefăcut într-o oală aburindă).

E timpul să trecem la povestea noastră, adică să vorbim despre ele, “Maimuțelele înțelepte”.

Sunt atât de multe în pădurea tropicală, încât ai crede că stăpânesc, cu adevărat, locurile acelea, care s-ar putea numi, foarte bine, “lumea maimuțelor”, sau “împărăția maimuțelor”, că sună mai frumos. Și nu poți vorbi despre maimuțe, dacă nu pomenești și de lianele din pădurea tropicală.

Lianele sunt niște plante ce seamănă cu frânghiile foarte groase, încolăcindu-se pe trunchiul și ramurile copacilor, până sus de tot. Ele trec dintr-un arbore, într-altul, legându-i între ei, ca niște brațe lungi și mlădioase; astfel că toată jungla tropicală e împânzită de “legănuțuri” verzi. Dar cine credeți voi că se leagănă pe ele, cât e ziua de lungă? Nenumăratele maimuțe, desigur!

Și nu doar cele înțelepte sau filozoafe, din povestea noastră, ci toate, de toate soiurile, mai istețe ori mai nătângi. Și să vedeți ce pui drăgălași au! Parcă ar fi niște păpuși zburlete și speriate. V-ați juca și voi cu ele, dacă le-ați avea, nu-i așa?

Cele șapte maimuțe

Maimuțele despre care vreau să vă povestesc, erau în număr de șapte... da, da exact șapte, câte zile are și săptămâna. Chiar așa se și născuseră: luni, marți, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică; așa că, atunci când se încheiase săptămâna cu pricina, toate cele șapte surori văzuseră lumina zilei. De ce le spun „surori”? Pentru că se născuseră în același culcuș, împărțit de mămicile lor, care erau foarte mândre de ele. Și aveau, cu adevărat, motiv să se mândrească; pentru că, pe măsură ce începuseră să crească, cele șapte maimuțici se dovediră a fi cele mai înțelepte, din câte se văzuseră vreodată. Ba, după ce se făcură mari, se numiră, singure: „înțeleptele și filozoafele pădurii”.

Cea mai mare dintre ele, care se născuse luni, și era un fel de șefa a lor, spunea semeață:

— Noi gândim și pentru celelalte maimuțe, dăm sfaturi tuturor, știm orice, și nu s-a întâmplat să greșim ceva, niciodată. Suntem fudule, dar avem și de ce! Păi, nimic n-ar merge bine în pădurea asta, dacă n-am fi noi! – se fâțâia ea, pe o liană.

— Vi s-a întâmplat vreodată să nu știți cât e ceasul? Să nu știți dacă plouă ori ba? Să nu știți ce sunt “ciudățeniile” care merg în două picioare și ne mai calcă, uneori, împărăția, aruncând foc în noi, dintr-un băț lung? – glăsuia maimuța următoare.

— Aștia sunt “oamenii”, dragii noștri, și cică trag cu “pușca”, doar ca să se apere de animalele sălbătice. Așa ne spun nouă, viețuitoarelor pădurii. Dar mai sălbatici sunt ei, nu-i așa? Noi, cele șapte maimuțe filozoafe, știm graiul tuturor celor de pe aici, dar și pe al oamenilor... doar că nu putem vorbi cu ei – zicea a treia.

— Dar știm să le facem tot felul de semne, ca să ne înțeleagă ce vrem. Chiar și tigrul cel fioros, ori pantera, vin la noi, cu capul plecat, ca să ne ceară sfaturi – vorbi a patra maimuțică.

— Ba eu am văzut chiar și un leu plângând, de sărea blana de pe el, când a venit la mine, tare amărât și speriat, că i s-au umflat gingiile și nu mai poate să-și roadă prada. A, vreți să știți cine